

การสำรวจปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาว เกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์โควิด-19

ปunchิดา แสนพิทักษ์*

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีและศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตช่วงสถานการณ์โควิด-19 โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 ตัวอย่าง

ผลการศึกษาจากผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พบว่า ปัจจัยดึงดูดให้เดินทางท่องเที่ยวมาในจังหวัดภูเก็ตได้แก่ แหล่งท่องเที่ยว ด้านราคา และความปลอดภัย กิจกรรมที่อยากทำระหว่างมาท่องเที่ยวในจังหวัดได้แก่ สันทนาการพักผ่อน รับประทานอาหารที่หลากหลาย ชมวิวธรรมชาติ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเพื่อป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโควิด-19 เช่น การสวมหน้ากากอนามัย การใช้เจลล้างมือและเครื่องวัดอุณหภูมิมากกว่าการจัดการของภาครัฐซึ่งกำหนดข้อจำกัดหรือสร้างเงื่อนไขที่มีผลกระทบต่อการพักผ่อนและการท่องเที่ยว เช่น จำกัดการพบปะผู้คน จำกัดการเปิด-ปิดของบาร์ ร้านอาหาร หรือมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม เป็นต้น

คำสำคัญ: โควิด-19; ปัจจัย; พฤติกรรม; ชาวเกาหลี

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
ติดต่อได้ที่: punchida.s@phuket.psu.ac.th

A Survey of Factors Influencing Travel Behavior among Korean Tourists in Phuket during the COVID-19 Pandemic

Punchida Saenphithak*

Abstract

This research article aims to study the travel behavior of Korean tourists and to explore factors that have influenced Korean tourists' making decision to travel to Phuket during the COVID-19 situation by collecting data from 100 samples.

The result reveals that the factors influencing Korean tourists' making decision to travel to Phuket during the situation are tourist attraction, cost of living, safety, and activities during their stay (i.e. recreation, Thai food, sightseeing). However, the COVID-19 situation has affected travel behaviors in protecting themselves from COVID-19 such as wearing masks, and using alcohol gel and thermometer rather than following the restrictions from the government. For Korean tourists, the conditions and restrictions such as the limitation of meeting people, nightclub and restaurants' opening-closing times, and social distancing have an effect on travel and relaxation.

Keywords: COVID-19; factor; behavior; Korean

* Asistant Professor, faculty of International Studies, Prince of Songkla University, Phuket Campus. e-mail: punchida.s@phuket.psu.ac.th

1. บทนำ

ปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญของระบบเศรษฐกิจและสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศไทยเป็นอย่างมาก การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ได้แก่ ด้านการขนส่ง ที่พัก อาหาร และธุรกิจนำเที่ยวซึ่งก่อให้เกิดการสร้างงานอาชีพ เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ เมื่อกล่าวถึงจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้และเป็นเกาะขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะอยู่ในทะเลอันดามัน มีหาดทรายขาวละเอียดสวยงามและสถาปัตยกรรม “ชิโนยูโรเปียน” ที่เรียงรายไปตามถนนเมืองเก่าทำให้เกาะภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก จากข้อมูลกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รายงานจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังจังหวัดภูเก็ตในปี 2564 มีจำนวนนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตทั้งหมด 1,148,304 คน ประกอบไปด้วยนักท่องเที่ยวชาวไทย 923,767 คน และนักท่องเที่ยวต่างชาติ 224,537 คน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวเกาหลี มีจำนวน 12,077 คน การลดลงของจำนวนนักท่องเที่ยวเกิดจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 อีกทั้งรัฐบาลหลายประเทศมีมาตรการการควบคุมการเดินทางระหว่างประเทศ ความกังวลต่อการจัดการและความไม่มั่นใจในสถานการณ์การแพร่ระบาดจึงส่งผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างมากในจังหวัดภูเก็ต

การแพร่ระบาดของโควิด-19 และภาวะเศรษฐกิจในประเทศ ส่งผลกระทบต่อจังหวัดภูเก็ตที่ต้องพึ่งพารายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก รัฐบาลจึงออกนโยบายช่วยเหลือผู้ประกอบการท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและกระตุ้นการใช้จ่ายของประชาชน ได้แก่ โครงการ “เราเที่ยวด้วยกัน” โดยรัฐสนับสนุน ค่าใช้จ่ายที่พักในอัตราร้อยละ 40 ของค่าห้องพัก แต่ไม่เกิน 3,000 บาทต่อคืน สนับสนุนค่าอาหารและค่าใช้จ่ายสนับสนุนค่าเดินทางของประชาชน โดยจำหน่ายบัตรโดยสารของผู้ประกอบการสายการบินในประเทศไทยอัตราร้อยละ 40 แต่ไม่เกิน 1,000 บาท ซึ่งจากนโยบายดังกล่าว สามารถกระตุ้นเศรษฐกิจและการใช้จ่ายของคนไทยได้ในระยะสั้น แต่อย่างไรก็ตาม ภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดภูเก็ตยังคงต้องการนักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งมี

ความสำคัญต่อรายได้เข้าจังหวัด ภาคเอกชนในจังหวัดภูเก็ตจึงได้เสนอโครงการ “ภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์” คือใช้พื้นที่จังหวัดภูเก็ต เป็นพื้นที่ทดสอบการท่องเที่ยวของประเทศไทย โดยมีเงื่อนไขว่าประชาชนในพื้นที่ต้องรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคโควิด-19 แล้ว รวมถึงนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาก็ต้องรับการฉีดวัคซีนครบโดส ต้องตรวจโควิด-19 โดยวิธี RT-PCR และต้องเข้าพักในโรงแรมมาตรฐาน SHA+ (SHA Plus) ในภูเก็ต 14 คืน จึงสามารถเดินทางออกนอกจังหวัดภูเก็ตเพื่อท่องเที่ยวในจังหวัดอื่นได้ โครงการดังกล่าวเริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2564 ที่ผ่านมา จนกระทั่งในวันที่ 30 กันยายน 2564 ได้ปรับลดจำนวนวันกักตัวสำหรับผู้เดินทางเข้าประเทศให้อยู่บนเกาะภูเก็ต เพียง 7 วันก่อนเดินทางไปยังจังหวัดอื่นมีผลตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2564 แต่มาตรการเดินทางเข้าประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2565 โดยกำหนดให้ผู้ที่ได้รับวัคซีนครบตามข้อกำหนดและผู้ไม่ได้รับวัคซีนหากมีผลตรวจ RT-PCR เป็นลบที่ออกภายใน 72 ชั่วโมงก่อนการเดินทางโดยไม่ต้องกักตัว ในกรณีผู้ไม่ได้รับวัคซีนและไม่มีผลตรวจ RT-PCR เป็นลบที่ออกภายใน 72 ชั่วโมงก่อนการเดินทางต้องกักตัว 5 วัน นอกจากนั้นในวันที่ 31 พฤษภาคม 2565 ที่ผ่านมา สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ตได้รายงานคำสั่งจังหวัดภูเก็ต เรื่องมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต โดยมีคำสั่งให้สามารถถอดหน้ากากอนามัยได้ เมื่ออยู่ในบริเวณโล่งแจ้งที่มีอากาศถ่ายเทสะดวก เช่น บริเวณชายหาด สวนสาธารณะ หรือสนามกีฬาซึ่งห่างจากบุคคลอื่นไม่ต่ำกว่า 2 เมตร ซึ่งมาตรการดังกล่าวหวังจะลดภาระค่าใช้จ่าย เพิ่มความสะดวก ความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวมากขึ้น และหากสถานการณ์การระบาดของโควิด-19 คลี่คลายลง นักท่องเที่ยวอาจจะมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการท่องเที่ยวซึ่งเรียกว่า New Normal คือ การปรับเปลี่ยนรูปแบบวิถีชีวิตในการใช้ชีวิต ซึ่งจากรายงาน COVID-19 ต่อภาคการท่องเที่ยวไทยผลกระทบและแนวทางการแก้ไขของกองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม (2564) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวสู่ความเป็นปกติใหม่หรือเรียกว่า New Normal ประกอบไปด้วย องค์ประกอบหลัก ๆ ได้แก่ 1) สุภาพอนามัย (Sanitation) 2) ความสะอาด (Hygiene) 3) ความปลอดภัย (Safety) 4) ระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) 5) ดิจิทัล (Digital) 6) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และ 7) ความรับผิดชอบต่อสังคม (Responsibility) ซึ่ง

พฤติกรรมดังกล่าวนักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความสะดวก ความปลอดภัย การเว้นระยะห่างทางสังคมและความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น

จากสถานการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสำรวจปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตช่วงสถานการณ์โควิด-19 เพื่อเป็นข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปปรับปรุงรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงหลังจากสถานการณ์โควิด-19

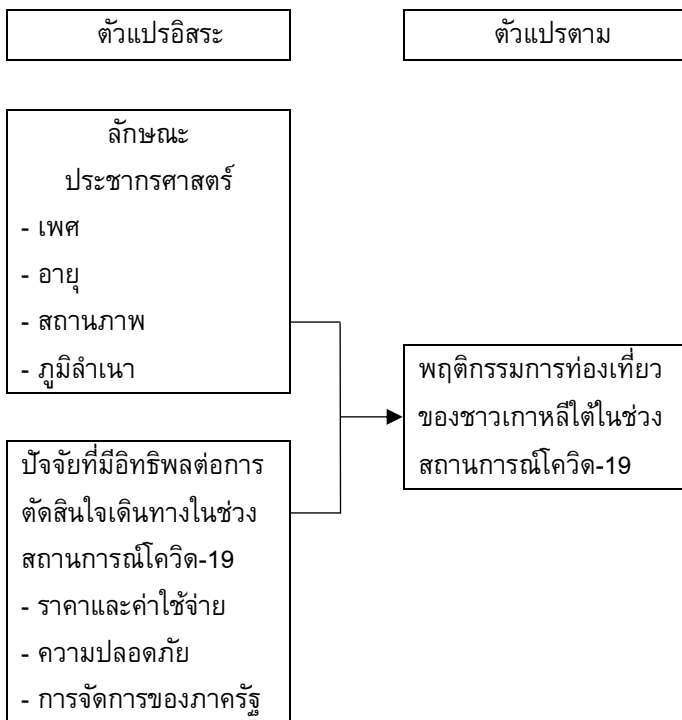
1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีในช่วงสถานการณ์โควิด-19
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตช่วงสถานการณ์โควิด-19

1.2 ขอบเขตของการศึกษา

งานวิจัยเรื่องนี้สำรวจปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์โควิด-19 จำนวน 100 คน ซึ่งทำการสำรวจระหว่างเดือนมีนาคม-มิถุนายน 2565 ที่ผ่านมา

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1. กรอบแนวคิดในการวิจัย เรื่อง “การสำรวจปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์โควิด-19”

จากกรอบแนวคิดในการวิจัย เรื่อง “การสำรวจปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์โควิด-19” แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะทางประชากรศาสตร์ (เพศ อายุ สถานภาพ เป็นต้น) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ ได้แก่ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว (ราคา ความปลอดภัยและการจัดการของภาครัฐในช่วงสถานการณ์โควิด) และตัวแปรตามได้แก่ พฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในช่วงสถานการณ์โควิด-19

1.4 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งได้ดำเนินการจัดทำแบบสอบถามเป็นภาษาไทย โดยตรวจสอบเนื้อหาของคำถาม เพื่อพิจารณาว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจในคำถามตรงกัน แบ่งเป็น 6 ตอน ดังนี้

โดยมีองค์ประกอบดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เพศ อายุ สถานภาพ และภูมิลำเนา

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลี จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเดินทางในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ประกอบไปด้วย

- ปัจจัยด้านค่าใช้จ่าย จำนวน 5 ข้อ
- ปัจจัยด้านความปลอดภัย จำนวน 11 ข้อ
- ปัจจัยด้านการจัดการของภาครัฐ จำนวน 12 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอื่น ๆ เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อแสดงความคิดเห็น

ส่วนที่ 2-5 มีลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิเคอร์ท์ มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ โดยแบ่งเป็นช่วงคะแนนที่มีความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง ให้ความสำคัญมากที่สุด
- 4 หมายถึง ให้ความสำคัญมาก
- 3 หมายถึง ให้ความสำคัญปานกลาง
- 2 หมายถึง ให้ความสำคัญน้อย
- 1 หมายถึง ให้ความสำคัญน้อยที่สุด

2. การทบทวนวรรณกรรม

บริบทเกี่ยวกับโรคระบาดไวรัสโควิด-19

ไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 เป็นตระกูลของไวรัสที่ก่อให้เกิดอาการป่วยตั้งแต่โรคไข้หวัดทั่วไปจนถึงโรคที่มีความรุนแรงมาก ซึ่งไวรัสดังกล่าวมีระยะฟักตัวเชื้อในร่างกายมนุษย์ และการแสดงอาการค่อนข้างยาวนานกว่า ติดต่อกัน ทางลมหายใจ สารคัดหลั่ง และการสัมผัสกับเชื้อโดยตรง ซึ่งผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่จะมีอาการเริ่มแรกคือ มีไข้ ไอแห้ง หลังจากนั้นจะมีปัญหาหายใจติดขัด และผู้ป่วยบางรายมีอาการปวดอวัยวะร่วมด้วย

2.1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ความหมายและแนวคิดการปรับตัว

พินดา สุจริตกุลธร ได้กล่าวถึง การปรับตัว ว่ากระบวนการที่บุคคลพยายามที่จะปรับสภาพที่เกิดขึ้นของตนเอง เช่น ปัญหาด้านอารมณ์ บุคลิกภาพ ปัญหาความต้องการของตนเองเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพสิ่งแวดล้อมดังกล่าว เพื่อให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมและสถานการณ์ได้ (2542, p. 80 อ้างถึงใน ธวัชกร อินุอูตร, 2549, p. 27)

Bernard (2503) ได้กล่าวถึง การปรับตัวว่าการที่บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับตนเองและโลกภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความพึงพอใจ และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพ สังคม มีความสามารถที่จะเผชิญ และยอมรับความจริงของชีวิต (จุมจินต์ สลัดทุกข์, 2546 อ้างอิงใน พัชรียา แก้วชู, 2563)

จากความหมายของการปรับตัวจึงสามารถสรุปได้ว่า การปรับตัวเป็นกระบวนการที่บุคคลใช้เพื่อพยายามในการปรับตัวเอง เมื่อเผชิญกับสถานการณ์หรือ

สิ่งแวดล้อม ความวิตกกังวล เพื่อให้สามารถอยู่ในสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ดังกล่าวได้

2.1.2 แนวคิดพฤติกรรมวิถีใหม่ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19

ราชบัณฑิตยสภาได้บัญญัติศัพท์ “New normal” เพิ่มเข้ามา โดย มาลี บุญศิริพันธ์ (2564) คณะกรรมการบัญญัติศัพท์นิเทศศาสตร์ราชบัณฑิตยสภา ได้อธิบายเอาไว้ว่า New normal รูปแบบการดำเนินชีวิตอย่างใหม่ที่แตกต่างจากอดีต เนื่องจากมีบางสิ่งมากระทบแบบแผนและแนวทางปฏิบัติในสังคม ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่วิถีใหม่ภายใต้หลักมาตรฐานใหม่ที่ไม่คุ้นเคย รูปแบบวิถีชีวิตใหม่นี้ ประกอบด้วยวิถีคิด วิถีเรียนรู้ วิธีสื่อสาร วิถีปฏิบัติและการจัดการการใช้ชีวิตแบบใหม่ (กรุงเทพมหานคร, 2563) อ้างอิงใน นุสรรา ปารม, 2564)

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (2563), ได้อธิบายความหมายของ ชีวิต วิถีใหม่ (New Normal) ไว้ว่า เป็นแนวทางที่หลาย ๆ คนจะต้องปรับเปลี่ยนชุดพฤติกรรม ทำให้ต้อง ปรับเปลี่ยนรูปแบบวิถีชีวิตไปพร้อมกันทั่วโลก เกิดเป็นวิถีใหม่ในการดำรงชีวิต ซึ่งเมื่อเราจำต้อง ปฏิบัติกัน เป็นปกติต่อเนื่องในระยะเวลาหนึ่งจนเกิดเป็นความพอใจ ในที่สุดทั้งหมดนี้ก็ได้กลายเป็น New Normal ในสังคม (พัชรียา แก้วชู, 2563)

2.1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยว

พฤติกรรม การซื้อของนักท่องเที่ยวจะเป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลาในการพิจารณาและตัดสินใจเลือกซื้อ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้ (ชนิสรา กุลสันติวงศ์, 2562)

ขั้นตอนที่ 1 การตระหนัก หรือการรับรู้ปัญหา (Need Recognition) สิ่งกระตุ้นจากภายในหรือภายนอก เช่น ภายในได้แก่ ความเครียด การอยากพักผ่อน ภายนอก เช่น ข้อมูลข่าวสาร ประชาสัมพันธ์ตามสื่อต่าง ๆ ขั้นตอนที่ 2 การหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและบริการ (Information Search) แหล่งข้อมูลภายในหรือภายนอก เช่น ประสบการณ์โดยตรง การสืบค้นจากอินเทอร์เน็ต บุคคลรอบตัว เป็นต้น ขั้นตอนที่ 3

การประเมินทางเลือก (Evaluation of Alternatives) เปรียบเทียบและเลือกสถานที่ท่องเที่ยว โดยพิจารณาจากปัจจัยประกอบหลายด้าน เช่น ด้านราคา ด้านความสะดวก สะอาด ปลอดภัย เป็นต้น ขั้นตอนที่ 4 การตัดสินใจซื้อและการเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยว (Decision Making) และขั้นตอนที่ 5 พฤติกรรมภายหลังการเดินทาง (Post-Purchase Behavior) เป็นการประเมินผล หลังจากการเดินทางท่องเที่ยวไม่ว่าจะในเชิงบวก หรือในเชิงลบของตน

3. ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสำรวจปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้ในจังหวัดภูเก็ตในช่วงสถานการณ์โควิด-19” ผู้วิจัยได้สรุปผลวิจัย ได้ดังนี้

ตารางที่ 1.

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	27	27
1.2 หญิง	73	73
2. อายุ		
2.1 20-29 ปี	28	28
2.2 30-39 ปี	26	26
2.3 40-49 ปี	30	30
2.4 50-59 ปี	11	11
3. สถานภาพ		
3.1 โสด	41	41

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
3.2 สมรส	56	56
3.3 หย่าร้าง	0	0
3.4 ไม่ระบุ	3	3
4. ภูมิลำเนาในปัจจุบัน		
4.1 เกาหลีใต้	27	27
4.2 ประเทศไทย		
4.3 ต่างประเทศ	73	73
5. ท่านเคยมาเที่ยวภูเก็ต		
5.1 เคยมา	53	53
5.2 ไม่เคยมา	47	47

จากตารางที่ 1 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 73 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 40-49 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30 สถานภาพสมรส 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56 ภูมิลำเนาในปัจจุบันส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในประเทศเกาหลี จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 87 และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต 53 คน คิดเป็นร้อยละ 53

ตารางที่ 2.

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีใต้

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. ความถี่ในการเดินทางเที่ยวต่างประเทศ		
1.1 1 ครั้ง / ปี	32	32
1.2 2 ครั้ง / ปี	14	14
1.3 3 ครั้ง / ปี	23	23

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1.4 มากกว่า 3 ครั้ง	21	21
1.5 ไม่เคยท่องเที่ยวต่างประเทศ	19	19
2. ปัจจัยที่เลือกภูมิกเกิดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว		
2.1 ชายหาด	47	75.8
2.2 ผู้คน	12	19.4
2.3 ชื่อเสียง	20	32.3
2.4 ราคา	30	48.4
2.5 สถานที่ท่องเที่ยวทั่วไป	44	71
2.6 สถานการณ์ความปลอดภัย	26	41.9
2.7 ความยืดหยุ่นในการเปลี่ยนแปลง	6	9.7
3. แหล่งข้อมูลการท่องเที่ยว (เลือกได้หลายข้อ)		
3.1 บริษัทท่องเที่ยว	12	19
3.2 สื่อทั่วไป (หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์)	36	58
3.3 เว็บไซต์สาธารณะ (ททท. ราชการ ส่วนท้องถิ่น)	6	10
3.4 ประสบการณ์ที่มาท่องเที่ยวในภูเก็ต	36	59
3.5 คนรอบข้าง เช่น ครอบครัว ญาติ เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน	37	60
3.6 หนังสือแนะนำเที่ยว โบรชัวร์ แผ่นพับ	16	26
4. กิจกรรมอะไรที่อยากทำระหว่างท่องเที่ยว (เลือกได้หลายข้อ)		
4.1 รับประทานอาหารที่หลากหลาย	39	63
4.2 การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพและความงาม (ร้านนวด ทำผม ทำเล็บ โยคะ)	19	31
4.3 ช็อปปิ้ง	19	31

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
4.4 กิจกรรมยามว่าง (แคมป์ปิ้ง ปีนเขา ล่องเรือ เดินป่า)	20	32
4.5 เยี่ยมชมวัด โบราณสถาน	16	26
4.6 ชมการแสดง งานพื้นบ้าน และ เทศกาลต่าง ๆ	22	36
4.7 เที่ยวเมือง	15	24
4.8 ประสบการณ์วัฒนธรรมดั้งเดิม (การทำอาหารไทย การแต่งกาย)	14	23
4.9 กิจกรรมกีฬา (มวยไทย วัยน้ำ ตกปลา กอล์ฟ ฯลฯ)	13	21
4.10 สันทนาการพักผ่อน (รีสอร์ท)	49	79
4.11 ชมวิวธรรมชาติ	29	47
5. ระยะเวลาในการท่องเที่ยวในภูเก็ต		
5.1 ไม่เกิน 1 เดือน	52	52
5.2 1-6 เดือน	1	11
5.3 มากกว่า 6 เดือน	3	3
5.4 ยังไม่มีแผน	34	34

จากตารางที่ 2 แสดงถึงผลของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลีในช่วงสถานการณ์โควิด-19 สรุปผลได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ 1 ครั้งต่อปี ส่วนปัจจัยที่เลือกภูเก็ตเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเนื่องจากชายหาด สถานที่ท่องเที่ยว ราคาในการใช้จ่ายที่เหมาะสมและความปลอดภัย ส่วนใหญ่ชาวเกาหลีได้ทราบข้อมูลการท่องเที่ยวจากคนใกล้ชิด เช่น ครอบครัว ญาติ เพื่อน กิจกรรม และประสบการณ์ส่วนตัวที่เคยเดินทางมาท่องเที่ยว รวมทั้งสื่อ เช่น หนังสือพิมพ์ ทีวี กิจกรรมที่ชาวเกาหลีอยากทำระหว่างมาท่องเที่ยวภูเก็ตมากที่สุด

สันทนการพักผ่อนในรีสอร์ท รับประทานอาหารที่หลากหลาย และการสัมผัสวิถีชีวิตอัน
ทางธรรมชาติ นอกจากนั้นชาวเกาหลีส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยวในภูเก็ตไม่
เกิน 1 เดือน

ตารางที่ 3.

ผลของปัจจัยค่าใช้จ่ายในช่วงสถานการณ์โควิด-19

ข้อมูล	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	แปรผล
1. ปัจจัยค่าใช้จ่าย						
1.1 ค่าเดินทางในภูเก็ต	38	31	26	1	4	มากที่สุด
1.2 ค่าเครื่องบิน	42	27	21	3	7	มากที่สุด
1.3 ค่าของที่ระลึก	18	11	31	26	14	ปานกลาง
1.4 ค่าที่พัก	37	29	27	5	2	มากที่สุด
1.5 ค่ารักษาพยาบาล	31	25	28	8	8	มากที่สุด

ตารางที่ 3 แสดงปัจจัยค่าใช้จ่ายที่ส่งผลกระทบต่อการเดินทางในช่วง
สถานการณ์โควิด-19 พิจารณาเป็นแต่ละความคิดเห็นพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน
100 คน ให้ ความสำคัญต่อค่าเดินทางในจังหวัดภูเก็ตในระดับความคิดเห็นมากที่สุดคิด
เป็นร้อยละ 38 ส่วนค่าใช้จ่ายในการซื้อตั๋วเครื่องบิน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้
ความสำคัญมากที่สุดร้อยละ 42 ส่วนค่าของที่ระลึกผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้
ความสำคัญในระดับความคิดเห็นปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31 ค่าใช้จ่ายในการจองที่พัก
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับความคิดเห็นมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37 ส่วน
สุดท้ายเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญใน
ระดับความคิดเห็นมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 31 นอกจากนั้นในช่วงการสำรวจผล
การศึกษาดังกล่าวประเทศไทยยังไม่ได้ยกเลิก ระบบ Thailand Pass สำหรับ
ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย จึงเป็นปัจจัยหลักอีกประเด็นในการตัดสินใจ
วางแผนเดินทางของชาวเกาหลีได้ ที่กังวลในเรื่องค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมในช่วงเวลาที่
ประสงค์จะเดินทางรวมถึงระยะเวลาในการกักตัว

ตารางที่ 4.

ปัจจัยด้านความปลอดภัยในช่วงสถานการณ์โควิด-19

ข้อมูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	แปรผล
1. ปัจจัยด้านความปลอดภัย						
1.1 จำเป็นต้องเว้นระยะห่าง	7	4	37	28	24	ปานกลาง
1.2 ควรแจ้งข้อมูลผู้ติดเชื้อโควิด-19	32	21	24	15	8	มากที่สุด
1.3 จำเป็นต้องตรวจวัดอุณหภูมิ	31	21	13	8	27	มากที่สุด
1.4 ต้องมีจุดบริการเจลล้างมือ แอลกอฮอล์และเครื่องวัดอุณหภูมิ	41	21	26	9	3	มากที่สุด
1.5 ต้องสวมหน้ากากอนามัย	35	27	11	16	11	มากที่สุด
1.6 จำกัดจำนวนคนเข้าใช้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวก	13	11	31	31	14	ปานกลาง/น้อย
1.7 เลือกใช้บริการของร้านค้าที่มีพนักงานฉีดวัคซีนโควิด-19	25	32	29	5	9	มาก
1.8 มั่นใจในการทำกิจกรรมในที่กลางแจ้งมากกว่าพื้นที่อากาศไม่ถ่ายเท	52	31	11	4	2	มากที่สุด
1.9 จำกัดการพบปะผู้คน	9	8	32	24	27	ปานกลาง
1.10 ควรอนุญาตให้นักท่องเที่ยวที่ได้รับวัคซีนที่รับรองโดยองค์การอนามัยโลก	37	12	21	4	26	มากที่สุด

ข้อมูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	แปรผล
(WHO) เข้ามาท่องเที่ยวเท่านั้น						
1.11 มั่นใจว่าภูมิก่เกิดมีความปลอดภัยจากการท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์โควิด-19	15	25	54	3	3	ปานกลาง

ตารางที่ 4 แสดงปัจจัยด้านความปลอดภัยในช่วงสถานการณ์โควิด-19 พิจารณาเป็นแต่ละความคิดเห็นพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 100 คน สรุปผลได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในระดับปานกลางในมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม คิดเป็นร้อยละ 37 ในส่วนการแจ้งข้อมูลผู้ติดเชื้อโควิด-19 ให้นักท่องเที่ยวทราบทุกวัน ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในระดับความคิดเห็นมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 32 ความจำเป็นที่ต้องได้รับการตรวจวัดอุณหภูมิผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในระดับความคิดเห็นมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 31 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมากที่สุดกับจุดบริการเจลล้างมือแอลกอฮอล์และเครื่องวัดอุณหภูมิ คิดเป็นร้อยละ 41 ส่วนมาตรการการสวมหน้ากากอนามัย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมากที่สุดร้อยละ 35 ด้านการจำกัดจำนวนคนเข้าใช้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวกในแต่ละพื้นที่ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญปานกลางและน้อยเป็นสัดส่วนที่เท่ากันคิดเป็นร้อยละ 31 ด้านการเลือกใช้บริการของร้านค้าที่มีพนักงานฉีดวัคซีนโควิด-19 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญระดับมากร้อยละ 32 ความมั่นใจในการทำกิจกรรมพื้นที่กลางแจ้งมากกว่าพื้นที่ที่อากาศถ่ายเทไม่ดีผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญระดับมากที่สุดร้อยละ 52 การจำกัดการพบปะผู้คนของนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีเพื่อป้องกันการระบาดซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 32 การเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตควรอนุญาตให้นักท่องเที่ยวที่ได้รับวัคซีนที่รับรองโดยองค์การอนามัยโลก (WHO) เข้ามาท่องเที่ยวได้เท่านั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญระดับมากที่สุดร้อยละ 37 นอกจากนั้นผู้ตอบ

แบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความมั่นใจว่าภูมิก่ิตมีความปลอดภัยจากการท่องเที่ยวในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 54

ตารางที่ 5.

ปัจจัยด้านการจัดการของภาครัฐในช่วงสถานการณ์โควิด-19

ข้อมูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	แปรผล
1. ปัจจัยด้านการจัดการภาครัฐ						
1.1 ถึงแม้ได้รับการฉีดวัคซีนแล้ว แต่รัฐจำเป็นต้องใช้มาตรการเว้นระยะห่าง	5	5	18	28	47	น้อยที่สุด
1.2 รัฐยังคงต้องมีมาตรการแยกผู้ติดเชื้อและไม่ติดเชื้อ	5	8	21	24	42	น้อยที่สุด
1.3 รัฐต้องขยายพื้นที่กิจกรรมการท่องเที่ยวให้มากขึ้น	33	29	34	3	1	ปานกลาง
1.4 รัฐต้องมีการแจ้งข่าวสารพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในการแพร่ระบาดของเชื้อ	45	29	18	5	3	มากที่สุด
1.5 ผู้เดินทางต้องมีหนังสือเดินทางวัคซีนที่รับรองว่าตนได้รับการฉีดวัคซีนจากองค์การอนามัยโลก (WHO)	15	13	28	18	26	ปานกลาง
1.6 จำกัดกิจกรรมที่มีคนจำนวนมากในพื้นที่	19	25	29	11	16	ปานกลาง

ข้อมูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	แปรผล
1.7 จำกัดเวลาในการเปิด-ปิดบาร์ ร้านอาหาร ฯลฯ	8	11	23	25	31	น้อยที่สุด
1.8 ต้องเข้าพักในที่พักที่ได้รับ การรับรองจากสำนักงาน บริหารความปลอดภัยที่ออก โดยรัฐบาลไทย (SHA) เท่านั้น	15	23	43	8	11	ปานกลาง
1.9 รัฐต้องมีระบบบริการ สุขภาพสำหรับนักท่องเที่ยวที่ ติดเชื้อโควิด-19	58	26	13	2	1	มากที่สุด
1.10 รัฐอนุญาตให้ถอด หน้ากากอนามัยกลางแจ้งแต่ จำกัดให้สวมให้สวมใส่ในพื้นที่ ในตัวอาคาร	21	19	32	17	11	ปานกลาง
1.11 รัฐไม่จำเป็นต้องให้ นักท่องเที่ยว มีหนังสือ เดินทางวัคซีนแต่ใช้ใบรับรอง การฉีดวัคซีนแทนได้	24	34	31	-	11	มาก
1.12 รัฐควรมีบริการศูนย์ตรวจ การติดเชื้อและออกใบรับรอง เฉพาะชาวต่างชาติที่เดินทาง กลับประเทศ	23	29	38	4	6	ปานกลาง

ตารางที่ 5 แสดงผลของคำเเลี่ยความคิดเห็นต่อปัจจัยการจัดการของภาครัฐ ในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในระดับน้อย

ที่สุดในการจัดการของภาครัฐในประเด็นของการได้รับการฉีดวัคซีนแล้วแต่จำเป็นต้องใช้มาตรการเว้นระยะห่างคิดเป็นร้อยละ 47 ในส่วนการจัดการของภาครัฐที่ยังคงต้องมีมาตรการแยกผู้ติดเชื้อและไม่ติดเชื้อผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับปานกลางเกี่ยวกับความต้องการที่จะให้รัฐขยายพื้นที่กิจกรรมการท่องเที่ยวให้มากขึ้นคิดเป็นร้อยละ 34 ในส่วนการจัดการของภาครัฐที่ต้องแจ้งข่าวสารพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นมากที่สุดร้อยละ 45 ในส่วนภาครัฐต้องอนุญาตให้ผู้เดินทางต้องมีหนังสือเดินทางวัคซีนที่รับรองว่าตนได้รับการฉีดวัคซีนจากองค์การอนามัยโลก (WHO) ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นปานกลางร้อยละ 28 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นปานกลางในการจัดการของภาครัฐที่จำกัดกิจกรรมที่มีคนจำนวนมากในพื้นที่เพื่อความปลอดภัยของการแพร่ระบาดร้อยละ 29 ในส่วนการจำกัดเวลาในการเปิด-ปิดของบาร์ ร้านอาหาร ฯลฯ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นน้อยที่สุดร้อยละ 31 ประเด็นการกำหนดให้นักท่องเที่ยวต้องเข้าพักในสถานที่ที่ได้รับการรับรองจากสำนักงานบริหารความปลอดภัยที่ออกโดยรัฐบาลไทย (SHA) เท่านั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นปานกลางร้อยละ 43 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นมากที่สุดในประเด็นที่ต้องการให้ภาครัฐต้องมีระบบบริการสุขภาพสำหรับนักท่องเที่ยวที่ติดเชื้อโควิด-19 ร้อยละ 58 ในส่วนการจัดการของภาครัฐที่จะมีการอนุญาตให้ถอดหน้ากากอนามัยกลางแจ้งแต่จำกัดให้สวมใส่ในพื้นที่ในตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นปานกลางร้อยละ 32 ประเด็นที่ภาครัฐไม่จำเป็นต้องให้นักท่องเที่ยวมีหนังสือเดินทางวัคซีนแต่ใช้ใบรับรองการฉีดวัคซีนแทนได้ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นมากร้อยละ 34 และนอกจากนั้นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้ภาครัฐมีบริการศูนย์ตรวจการติดเชื้อและออกไปรับรองเฉพาะชาวต่างชาติที่เดินทางกลับประเทศ ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 38

4. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ถึงแรงจูงใจที่ผลักดันให้ผู้ตอบแบบสอบถามต้องการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ ปัจจัยทางสถานที่ท่องเที่ยว ราคาความปลอดภัย ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ อัครวิน แสงพิกุล (2551) ที่ศึกษาเรื่อง “Travel Motivations and Tourist Behaviors: A Case of Korean Travelers to Thailand” พบว่าปัจจัยดึงดูดให้กลุ่มตัวอย่างเดินทางท่องเที่ยวมายังประเทศไทยได้แก่ ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยว ปัจจัยด้านราคา และความปลอดภัยและความสะอาด ซึ่งในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในประเด็นปัจจัยเรื่องความปลอดภัยและความสะอาดเป็นลำดับต้น ๆ นอกจากนั้นการแพร่ระบาดของโควิด-19 มีผลต่อการปรับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเพื่อป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจาก โควิด-19 สอดคล้องกับแนวคิดการปรับตัวที่ไดกล่าวไว้ว่า การปรับตัวที่ว่ด้วยกระบวนการที่ปรับสภาพที่เกิดขึ้นของตนเองเพื่อสามารถใช้ชีวิตในสังคมและสถานการณ์ได้ เช่น การสวมหน้ากากอนามัย การใช้เจลล้างมือและเครื่องวัดอุณหภูมิ การใช้บริการกิจกรรมกลางแจ้งมากกว่าพื้นที่ที่ถ่ายเทไม่ดี สอดคล้องกับทฤษฎี พฤติกรรมการท่องเที่ยววิถีใหม่ ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2563) ได้กำหนดนิยามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยววิถีใหม่ หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมแบบ “BEST” ภายใต้การกำกับดูแลของสาธารณสุข ซึ่งพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบปลอดภัยและความสะอาดอยู่ใน New Normal หรือชีวิตวิถีใหม่ สำหรับบริบทของ S-Safety (Come first) นักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับความปลอดภัยมากขึ้น เพื่อให้สามารถป้องกันตัวเอง และป้องกันไม่ให้ไวรัสแพร่กระจายสู่คนอื่น พฤติกรรมในการเตรียมตัวเดินทางจะเปลี่ยนไป นักท่องเที่ยวจะระมัดระวังสุขภาพมากขึ้น (พัชรียา แก้วชู, 2563) แต่อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยของ อัครวิน แสงพิกุล (2551) ที่ศึกษาเรื่อง “Travel Motivations and Tourist Behaviors: A Case of Korean Travelers to Thailand” พบว่าแรงจูงใจผลักดันที่ทำให้คนเกาหลีต้องการเดินทางท่องเที่ยวได้แก่ ความชอบสนุกสนานและการพักผ่อน การชอบค้นหาประสบการณ์ใหม่ ๆ และการชอบเข้าสังคมพบปะผู้คน ซึ่งถ้าวิเคราะห์จากผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า การ

จำกัดจำนวนผู้เข้าใช้บริการ จำกัดการพบปะผู้คน จำกัดการเปิด-ปิดของบาร์ ร้านอาหาร ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามให้ความคิดเห็นปานกลางและน้อยในมาตรการดังกล่าว จึงอาจจะกล่าวได้ว่าชาวเกาหลีให้ความสำคัญในการรับผิดชอบต่อตนเองมากกว่าที่จะจำกัดหรือสร้างเงื่อนไขที่มีผลกระทบต่อการพักผ่อนจากการท่องเที่ยว

5. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษา

1. ภาครัฐและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ควรยังคงให้ความสำคัญในประเด็นเรื่อง ความปลอดภัยด้านสุขภาพและการป้องกันโรคระบาด โดยยังมีจัดให้มีเจลแอลกอฮอล์สำหรับทำความสะอาดมือไว้บริการบริเวณต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว การนำเอาเทคโนโลยีมาออกแบบระบบการแจ้งข้อมูลข่าวสารให้นักท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในการแพร่ระบาด และเทคโนโลยีที่ออกแบบเพื่อจ้องระบบตรวจสอบภาพให้นักท่องเที่ยวที่ติดเชื้อโควิด-19

2. ภาครัฐและผู้ประกอบการควรมีการวางแผนการตลาด เพื่อดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวในการเดินทาง เช่น ผู้ประกอบการควรจัดกิจกรรมกลางแจ้งให้มีความหลากหลายเพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่มีคนหนาแน่น แออัด หรือพื้นที่ปิด

รายการอ้างอิง

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564). สถิติด้านการท่องเที่ยว ปี 2564 (*Tourism Statistics 2021*). สืบค้นเมื่อ 14 เมษายน 2565, จาก <https://www.mots.go.th/news/category/628>.

กองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม. (2564). COVID-19 ต่อภาคการท่องเที่ยวไทยผลกระทบและแนวทางการแก้ไข (2564). สืบค้นเมื่อ 14

เมษายน 2565. จาก https://www.mots.go.th/download/BannerLink/PBVol01Covid_DigitalEd.pdf

- ชนิสรา กุลสันติวงศ์ (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย Generation Y หลังโรคระบาดโควิด-19. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ).
- ธวัลกร อินอุตร. (2549). การปรับตัวจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของประชาชน ตำบลแม่ตาว อำเภอแม่สวด จังหวัดตาก. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- นุสรา ปารม. (2564). พฤติกรรมวิถีใหม่ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวบนเกาะสีชัง ภายใต้มาตรการป้องกัน และ การเฝ้าระวังการระบาด COVID-19. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- พัชรียา แก้วชู. (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบ New Normal หลังการแพร่ระบาดโควิด-19. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อศวิน แสงพิกุล (2551). Travel Motivations and Tourist Behaviors: A Case of Korean Travelers to Thailand. วารสารสุทธิปริทัศน์, 22(66), 59-81.

Received: July 26, 2022

Revised: October 25, 2022

Accepted: December 1, 2022